

takové povahy nemá. Vyslovil-li žal. úřad v nař. rozhodnutí, že »neshledává důvodu, aby učinil nějaké opatření k žádosti st-lů z 25. srpna 1930 za přiznání přiměřeného odškodnění za ztrátu požitků z rodinné nadace barona Alberta Wodianera de Kapriora«, dal tím jasně najevo, že o podané žádosti nechce rozhodnouti způsobem judikujícím tak, aby projev ten byl schopný právní moci, neboť judikátní výrok se do takové formy zpravidla neodívá. Z toho, že žal. úřad neodkázal st-le přímo ani nepřimo na eventuální pořad práva před soudy československými podle zák. č. 4/1918 Sb., nýbrž na úřady maďarské, nelze — jak mylně stížnost za to má — usuzovati, že jeho výrok sluší pokládati za autoritativní, právní moci schopný akt, a to již proto, že povinnost taková právním řádem uložena není. Uváží-li se dále, že není právního předpisu, podle něhož ministerstvo zahraničních věcí je povoláno rozhodovati o nárocích na náhradu škody, kterou někdo utrpěl tím, že stát uzavřel určitou mezinárodní smlouvu, nelze důvodně tvrditi, že žal. úřad o nároku na náhradu škody proti státu se vyslovil v nař. rozhodnutí jako vykonavatel imperia, a že tedy jde o správní akt vrchnostenský. K tomu lze ještě uvést, že st-lé sami ve správním řízení žádali, aby jim žal. ministerstvo přiznalo odškodnění cestou dohody, takže se ani sami autoritativního výroku na ministerstvu zahr. věcí nedomáhali, jsouce si patrně vědomi, že k výroku takovému jmenované ministerstvo podle zákona ani povoláno není.

Podle toho, co bylo uvedeno, nelze výrok obsažený v nař. rozhodnutí pokládati za úřední decernát o nároku proti státu na náhradu škody, o kterém jedině mohl by nss — jak bylo výše uvedeno — judikovati, a musila proto býti stížnost pro nedostatek příslušnosti nss-u odmítnuta.

Č. 11.518.

Jazykové právo: I orazítkování českých plakátů, resp. perforování českých vstupenek, jímž se potvrzuje, že příslušná dávka ze zábav, pokud se týče z návštěví, byla zaplácena, je »vyřízením podání« ve smyslu 2. odst. čl. 72 jazyk. nař. č. 17/1926 Sb.

(Nález ze dne 2. listopadu 1934 č. 19.260.)

V ě c: Město L. proti zemskému úřadu v Praze o právo jazykové.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad v základě čl. 96 vl. nař. z 3. února 1926 č. 17 Sb. odvolání stěžujícího si města podanému proti výměru okr. úřadu v Litoměřicích z 15. listopadu 1931, pokud jím bylo vysloveno, že st-lka je povinna užívati také jazyka státního při orazítkování českých plakátů, resp. perforování českých vstupenek, jímž se označuje, že dávka z plakátování, resp. ze zábav byla stranou zaplácena, a to z těchto důvodů: St-lka nepopírá, že ve sporném případě šlo o české plakáty, resp. české vstupenky, namítá však, že jejich orazítkování, resp. okolkování je vnitřní záležitostí úřadování obce a že stranám dostává se k jejich požádání potvrzení o zaplácené dávce také v jazyku

státním. K tomu dlužno podotknouti, že plakáty, resp. vstupenky předložené obci za účelem vyměření a zaplacení obecní dávky mají povahu podání, resp. jeho neodlučitelné části. Pokud jde o vstupenky, jest jejich povaha podání patrna i z toho, že okolkování děje se pro každou jednotlivou vstupenku zvláště a je tedy vyřízením, jehož jazykovou stránku dlužno posuzovati podle 2. odst. čl. 72 jaz. nař. Proto se obec nezbavuje povinnosti použití dvoujazyčného razítka, i když vydává straně zvláštní potvrzení o tom, že dávka byla zaplacená. — — — — —

Zkoumaje, zdali nař. rozhodnutí má oporu v ustanovení 2. odst. čl. 72 jaz. nař., uvažoval nss takto:

V 2. odst. čl. 72 jaz. nař. se ustanovuje, že obce, pro něž jest ustanoven obecní nebo obvodní notář, dále obce, v jejichž zastupitelstvu je členem příslušník jazyka československého, jakož i obce, v nichž podle posledního soupisu lidu obývá aspoň 20% státních příslušníků československého jazyka, jsou povinny vydati vyřízení podání učiněných v jazyku československém v tomto jazyku. Takovouto povinnost mají i jiné obce, jestliže podle posledního sčítání lidu mají nejméně 3.000 obyvatelů a mají úřední sílu znalou jazyka státního. Je nesporno, že stěžující si obec jest obcí, která za uvedených předpokladů je povinna vydati vyřízení podání učiněných v jazyku československém v tomto jazyku. Na sporu jest otázka, zda plakáty, resp. vstupenky předložené obci za účelem vyměření a zaplacení obecní dávky mají povahu podání, resp. jeho nedělitelné části a zda jejich okolkování obcí je vyřízením tohoto podání.

Pokud jde předem o vstupenky, sluší poukázati na ustanovení § 8 pravidel o vybírání obecní dávky ze zábav (vlád. nař. č. 143/1922 ve znění vlád. nař. č. 15/1928 Sb.), podle něhož pořadatelé zábav přístupných na vstupenky mají podati vstupenky (bloky), jež musí býti opatřeny kontrolními útržky, včas u obecního (městského) úřadu k okolkování spolu s výpočtem dávky podle vstupenek k okolkování předložených, když byli před tím složili celou částku dávky na vstupenky tyto připadající, vypočtenou podle výše skutečné ceny každé jednotlivé vstupenky. Jiných než úředně okolkovaných a kontrolním útržkem opatřených vstupenek nesmí býti používáno. Ukládá-li se tu pořadatelům zábav přístupných na vstupenky, aby za účelem vyměření dávky ze zábav u obecního úřadu podali vstupenky k okolkování, a obci, aby tyto vstupenky úředně okolkovala, plyne již z této dispozice právní normy samotné, že vstupenky předložené obecnímu úřadu za účelem vyměření dávky ze zábav jsou podáním, vzneseným na tento úřad a okolkování, kterým úřad potvrzuje, že dávka připadající na tyto vstupenky byla zaplacená, vyřízením tohoto podání. Okolnost, že — jak se uvádí ve stížnosti — okolkování vstupenek slouží k tomu, aby obec mohla zjistiti, za které vstupenky byla dávka zaplacená, nevtiskuje sama o sobě takovému okolkování vstupenek ráz interního úkonu obce, když okolkované vstupenky se vydávají pořadatelům zábav, kteří — jak se uvádí v § 10 pravidel — jsou povinni sami osobně nebo svými zřízenci bděti nad tím, aby používáno bylo toliko vstupenek úředním kolkem a kontrolním útržkem opatřených, po případě úředně kolkovaných lístků předplatných, a aby nikdo — nehledíc k orgánům úředním — bez takovéto vstupenky neměl přístupu, a když je zároveň za účelem dozoru uloženo obecnímu, aby

vstupenky, od nichž byl útržek oddělen, až do konce zábavy uschovalo. Tím, co bylo řečeno, je prokázáno, že vstupenky předložené obecnímu úřadu za účelem vyměření dávky ze zábav jsou podáním vzneseným na tento úřad a že okolkování, kterým se potvrzuje, že dávka byla zaplacená, je vyřízením tohoto podání. Potom však na takové vyřízení podání učiněného v jazyku československém dopadá ustanovení 2. odst. čl. 72 jaz. nař. Použil-li ho úřad v konkrétním případě, nelze důvodně tvrditi, že porušil zákon.

V podstatě totéž platí i o plakátech, které byly obecnímu úřadu předloženy za tím účelem, aby byly opatřeny úředním razítkem na znamení, že z nich byla dávka zapravena. V tomto směru se odkazuje na znění 2. odst. § 5 pravidel pro vybírání obecní dávky z návěští (vl. nař. č. 15/1928 Sb.).

Č. 11.519.

Popisné věci (názyv míst): Jedná obec, zřizujíc na veřejné silnici orientační sloup za účelem podpory veřejné dopravy silniční, jako veřejný úřad »ve smyslu čl. 3 vl. nař. č. 324/1921 Sb.«?

(Nález ze dne 2. listopadu 1934 č. 19.262.)

V ě c: Město Č. proti zemskému úřadu v Brně o užívání názvu »Jablunkau«.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem z 25. března 1932 nařídil okr. úřad v Českém Těšíně městské radě v Č., aby se světelných ukazovačů směru, pořízených městem a postavených na křižovatce ulice J.-é, O.-é a F.-é, jakož i na křižovatce S.-a—H.-a ulice, odstranila do 1 měsíce po pravoplatnosti tohoto výměru název »Jablunkau«, jehož tam bylo použito k označení města Jablunkova.

Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno odvolání podanému proti uvedenému výměru z těchto důvodů:

Čl. 1 vlád. nař. z 25. srpna 1921 č. 324 Sb. ustanovuje: Pro každé město ustanoví ministr vnitra úřední jméno, které si vytvořil jazyk československý. Článek 2 uvádí, za kterých podmínek lze ustanoviti za úřední název také onen, který vytvořil jazyk národní menšiny. Článek 3 téhož nařízení ustanovuje: Úředních názvů musí býti užíváno všemi . . . veřejnými úřady, orgány, atd. Název města Jablunkova zní česky Jablunkov, polsky Jablonków (srov. Statistický lexikon obcí, vydaný nákladem Státního úřadu statistického r. 1924, str. X a 125). Úředního německého názvu tu není. — Úředního názvu pro město Jablunkov musí býti tedy městem Č. podle čl. 3 cit. nař. jako veřejným úřadem užíváno i na orientačním sloupu, který obec na veřejné silnici postavila, aby na ten způsob rychlost, pohodlí a snadnost veřejné dopravy silniční podporovala. Veřejnými zájmy je tedy nutnost k použití správného úředního názvu na shora uvedených křižovatkách dána, jak to vyplývá též jasně z ustanovení § 1 odst. 2 zák. ze 14. dubna 1920 č. 266 Sb., že úřední jméno ustanovuje ministr vnitra, přihlédaje k zájmům veřejným. Nemá proto